

ŠKOLA: ZŠ Waldorfská, Praha 5, Jínonice

UČITEL: Ing. Štěpán Rys

ŽÁCI: Anna Zikmundová, Rivka Chábová, Veronika Dolistová,
Richard Holeček, Kryštof Seleši

TŘÍDA: 8.

Eva Dušková

„Děvčátka, pomodlete se, dneska zemřeli dva nevinní chlapci.“

Eva Dušková roz. Vokálová se narodila 11. listopadu 1931 v Praze. Její otec zemřel na žloutenku v období druhé světové války. Eva Vokálová žila se svojí matkou, sestrou a bratrem jako nejstarší z dětí ve vile na Ořechovce. Její maminka pronajímala suterén vily studentům a mezi jejich přáteli byl i Miloslav Choc.



„Pak jsme se s tím Milou Chocem více sblížili a zamilovali jsme se do sebe... a bylo.“

Při komunistickém převratu v roce 1948 šli studenti na hrad za prezidentem a mezi nimi byl i M. Choc, který byl kvůli tomuto průvodu propuštěn ze školy, a proto v březnu téhož roku odešel za hranice.

Vrátil se v dubnu na Velikonoce (jak Evě slíbil v dopise) a přespal u svých kamarádů ve vile Vokálových.

„Říkal, že by po něm šli, že se tam ukryje a že odjede na Slovensko si hledat práci. Víc nám neřekl.“

Poté, co Miloslav Choc odjel, rodinu Vokálových zatkli. Zatýkáni proběhlo krutě, protože je vzbudili kolem pěti hodin ráno.

„Bratr ještě prosil, jestli si může vzít s sebou chleba a cukr a oni řekli, že ne, že budeme za chvíli zpátky doma.“

Evě však trvala zpáteční cesta 5 let a její mamince 15 let. Každodenně je vyslychali a křičeli na ně „Kde je Choc?!“.

„Já jsem říkala, že je někde na Slovensku.“

Miloslav Choc dal Evě k jejím 16. narozeninám písničku „Ó sole mio“, kterou zapískal vždy, když se viděli.



„Já s maminkou a se sestrou jsme byly na jedné cele.“

Najednou se zvenku ozvalo pískání „Ó sole mio“ a Eva okamžitě poznala, že je tam Choc. Strážníci ho chytli hned a vyslyšali. Po několika dnech Miloslav Choc volal, že v pátek můžou jít všichni domů, že bachařům všechno řekl. Eva s rodinou se už těšili, avšak v pátek je nahnali do autobusu a odvezli na Pankrác.

„Soud jsme měli v prosinci, samozřejmě tam byl svědčit Choc.“

M. Choc měl soud však již předtím, a tam si vyslechl rozsudek smrti. Soudci si totiž mysleli, že zabil mjr. Schramma (27. května). U soudu také byli ti, kteří přešli za hranice.

Poslední den Miloslava Choce byla Eva u něj.

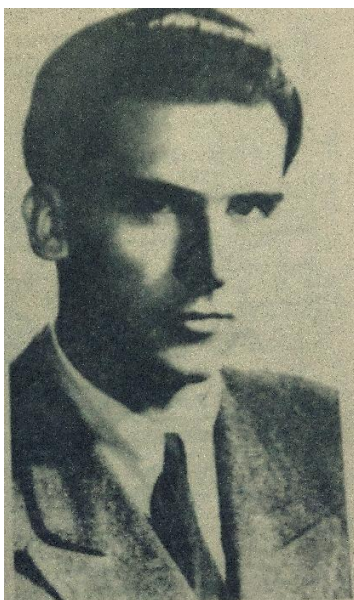
„Tak jsme se objali a brečeli jsme oba dva. Furt říkal, abych tomu nikdy nevěřila, že on nikoho nezabil“

Po hodině tam přišel někdo od soudu a řekl „okamžitě odvést!“ Evu odvedli dost násilím, že by to prý zapůsobilo na její mladistvé city.

„Já když jsem potom odcházela, tak z té druhý cely, na mě volal Slavoj Šádek (kamarád M. Choce) ‚Evičko, Evičko‘. Já jsem mu nemohla ani podat ruku...“

Po návratu na celu se Eva zhroutila.

19. února 1949 (v den, kdy byl Miloslav Choc popraven) dostala Eva POSLEDNÍ DOPIS.



Trestanci, kteří byli posláni na smrt, chodili do kostela se vyzpovídat a tam byl kněz, který přišel na celu k Evě a řekl:

„Děvčátka, poklekněte a pomodlete se, dneska zemřeli dva nevinní chlapci.“

O pár let později byla Eva propuštěna a odjela (trošku komplikovaně) do Prahy za svými tetami, kde bydleli i její sourozenci. Její maminka musela ve věznici zůstat dalších deset let.



Poté, co Eva přijela do Prahy, si začala hledat práci (protože tety měly malý důchod), ale odevšad ji vyhnali, jelikož nechtěli zaměstnat dříve vězněnou ženu. Po pár měsících hledání práce ji zaměstnal komunista v manufakturním podniku jako švadlenu.

Dnes je Eva Dušková babičkou i prababičkou a žije v malém, útulném bytečku v Praze na Stodůlkách.

Paní Duškové přejeme radost s rodinou, které jí nebylo v mládí dopřáno...



Na obrázku jsme ve složení Richard Holeček, Anna Zikmundová, Rivka Chábová a Veronika Dolistová.